

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 484/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. septembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť M. I., S., zastúpeného advokátom JUDr. M. S., S., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžz/1/2012 z 27. marca 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. I. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. mája 2012 doručená sťažnosť M. I. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžz/1/2012 z 27. marca 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že najvyšší súd napadnutým uznesením zastavil konanie o žalobe sťažovateľa smerujúcej proti Ústrednej volebnej komisii (ďalej len „ÚVK“), ktorou sa domáhal ochrany pred nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej správy. Sťažovateľ sa konkrétne dožadoval, aby bola ÚVK uložená povinnosť *«zistiť počet priamych hlasov pre každého kandidáta, ktorý sa zúčastnil volieb do Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „NR SR“) tak, že pre každého kandidáta sčíta udelené prednostné hlasy a nepriamo udelenými prednostnými hlasmi, ktoré určí ÚVK tak, že volebné lístky s menej než tromi (pozn.: správne tam malo byť uvedené štyrmi) vyznačenými prednostnými hlasmi bude posudzovať, akoby vyjadrovali prednostné hlasy prvým kandidátom podľa poradia na kandidátnej listine tak, aby každý hlasovací lístok vyjadroval presne štyri prednostné hlasy; ďalej sa domáhal toho (ii), aby sa ÚVK uložila povinnosť zrušiť svoje rozhodnutie o zvolení tých kandidátov z 11. marca 2012, ktorí nedosiahli najvyšší počet priamych hlasov voličov vyjadrených ako súčet priamych hlasov voličov; ako aj sa domáhal toho (iii), aby sa ÚVK uložila povinnosť vyhlásiť za zvolených vo voľbách do Národnej rady Slovenskej republiky z 10. marca 2012 tých kandidátov, ktorí získali najvyšší počet priamych hlasov voličov, bez ohľadu na pozíciu na kandidátnej listine, či percentuálny zisk nominujúcej strany vo voľbách.»*

Sťažovateľ uviedol, že svoju žalobu odôvodnil tým, *«že v nadväznosti na znenie a obsah jeho základných politických práv podľa čl. 30 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj ako „Ustáva SR“) nie je prípustné, aby v samotnom procese volieb mali jednotliví kandidáti výhodu spočívajúcu v umiestnení na kandidátnej listine, ktorá je vytvorená nominujúcou politickou stranou, a ktorá ich v konečnom dôsledku za zákonom vymedzených okolností môže zvýhodniť vo voľbách a dáva týmto kandidátom prednosť pred samotnými hlasmi voličov. Takéto zvýhodnenie je nielen porušením ústavného práva na rovnaký prístup k voleným funkciám zaručeným čl. 30 ods. 4 Ústavy SR, ale zároveň aj porušením čl. 30 ods. 1 Ústavy SR, pretože využitie možnosti, ktoré zákon dáva voličovi bez ďalšieho sprostredkovateľa rozhodnúť o zvolení ním preferovaného kandidáta na jednej strane, je výrazne limitované 3 % hranicou získania prednostných hlasov z celkového počtu platných hlasov odovzdaných pre politickú stranu alebo koalíciu na strane druhej. Ďalej*

namietal, že nie je prípustné, aby mala skupina voličov nevýhodu spočívajúcu v nezarátavaní ich hlasov z dôvodu nižšieho pomerného zisku politickej strany, za ktorej kandidátnu listinu hlasujú. Podľa názoru sťažovateľa, je takéto znevýhodnenie taktiež nielen porušením ústavného práva na rovnaký prístup k voleným funkciám pre kandidátov týchto strán zaručeným čl. 30 ods. 4 Ústavy SR, ale zároveň aj porušením čl. 30 ods. 1 Ústavy SR, pretože hlas voliča pre tieto strany má nulovú váhu pre určenie výsledkov volieb. Sťažovateľ pripojil k svojej žalobe ako prílohu A – zoznam kandidátov jednotlivých politických strán, ktorí boli zvolení v parlamentných voľbách 2012, a to napriek tomu že títo kandidáti nezískali vyšší počet priamych hlasov voličov než skupina protikandidátov, ktorých sťažovateľ uviedol v prílohe B, čím sa podľa sťažovateľa porušili jeho základné ústavné politické práva o priamosti a rovnosti volieb poslancov do NR SR (ako aj práva ostatných občanov SR).».

Najvyšší súd posudzujúc žalobu sťažovateľa v súlade § 41 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) podľa jej obsahu dospel k názoru, že ide o volebnú vec, pričom právomoc rozhodovať o volebných veciach je právnym poriadkom Slovenskej republiky rozdelená medzi ústavný súd a všeobecné súdy. Článok 129 ods. 2 ústavy zveril ústavnému súdu všeobecnú právomoc rozhodovať okrem iného aj o ústavnosti a zákonnosti volieb do Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „národná rada“). Konanie o volebných veciach upravuje § 59 a nasl. zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dikcie § 63 ods. 1, z ktorého vyplýva, že ústavný súd môže vyhlásiť voľby za neplatné, zrušiť napadnutý výsledok volieb, zrušiť rozhodnutie volebnej komisie a vyhlásiť za zvoleného toho, kto bol riadne zvolený, prípadne volebnú sťažnosť zamietnuť.

Najvyšší súd ďalej v odôvodnení napadnutého uznesenia poukázal na to, že právomoc všeobecných súdov podľa § 7 ods. 3 OSP v spojení s § 244 ods. 5 druhej vety OSP vo volebných veciach je špeciálna, pretože v občianskom súdnom konaní v rámci správneho súdnictva prejednávajú a rozhodujú iba volebné veci výslovne ustanovené

zákonom, pričom takýmto zákonom môže byť nielen Občiansky súdny poriadok (§ 250z – § 250ze), ale aj iné právne predpisy.

V nadväznosti na uvedené najvyšší súd vyslovil, že ako všeobecný súd nemá právomoc konať a rozhodovať o návrhu sťažovateľa s tým, že jeho podanie nemožno subsumovať medzi žiadne z osobitných konaní vo volebných veciach taxatívne vymedzených v siedmej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, na konanie v ktorých je príslušný všeobecný súd, pričom ani iný právny predpis neustanovil právomoc všeobecného súdu rozhodnúť takúto vec v občianskom súdnom konaní.

Najvyšší súd nepostúpil po zastavení predmetného konania vec ústavnému súdu na prerokovanie a rozhodnutie o sťažnosti podľa § 59 a nasl. zákona o ústavnom súde odvolávajúc sa na uznesenie ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 13/99 z 27. januára 1999, a keďže zistil neodstrániteľný nedostatok podmienky konania (nedostatok svojej právomoci v zmysle § 7 ods. 3 OSP), postupujúc podľa § 104 ods. 1 prvej vety OSP konanie zastavil bez postúpenia veci inému orgánu verejnej moci.

Porušenie svojho v petite sťažnosti označeného základného práva vo svetle judikatúry ústavného súdu napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu namieta sťažovateľ okrem iného z týchto dôvodov:

«Mám za to, že NS SR tým, že zastavil uvedené konanie sp. zn. 2 Sžz/1/2012 a „de facto“ odmietol preskúmať rozhodnutie ÚVK, porušil týmto svojím rozhodnutím (sp. zn. 3 Sžz/1/2012 zo dňa 27. marca 2012) základné právo sťažovateľa na prístup k súdu vo veci o ktorej rozhodol orgán verejnej správy (zaručené čl. 46 ods. 2 Ústavy SR). Navyše je nutné uviesť to, že vzhľadom na skutočnosť, že preskúmanie rozhodnutia ÚVK sa dotýkalo základného práva sťažovateľa (konkrétne čl. 30 ods. 1 veta prvá a čl. 30 ods. 4 Ústavy SR), a preto podľa Ústavy SR ani nebolo možné z právomoci súdov takúto vec vylúčiť. Tak ako vyplýva z článku 46 ods. 2 Ústavy SR, ako aj z hore uvedeného nálezu ÚS SR sp. zn. III. ÚS 138/03, každému sa zaručuje právo obrátiť sa na súd vo veci preskúmania zákonnosti rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (Osvedčenia ÚVK

o pridelení mandátov jednotlivým zvoleným kandidátom politických strán), pričom nie je možné, aby z právomoci súdu bolo vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd... NS SR svojím rozhodnutím o zastavení konania zároveň odňal sťažovateľovi možnosť konať v danej veci pred všeobecným súdom (ako uvádzam dole – použitie opravných prostriedkov neprichádza v tomto prípade do úvahy), pričom konal v rozpore s ust. § 7 ods. 2 OSP.»

Sťažovateľ taktiež tvrdí, že najvyšší súd neposúdil jeho žalobu správne podľa jej obsahu ako volebnú vec, ktorou by sa mala posudzovať ústavnosť volieb do národnej rady konaných v roku 2012. Uvedené tvrdenie sťažovateľ odvodzuje z toho, že nie je ako fyzická osoba v zmysle § 59 a nasl. zákona o ústavnom súde aktívne legitimovaným subjektom na podanie takejto sťažnosti.

Sťažovateľ je presvedčený, že najvyšší súd mal povinnosť meritórne rozhodnúť o jeho žalobe a tým, že sa tak nestalo, malo podľa neho dôjsť k porušeniu jeho v petite sťažnosti označeného základného práva.

Napokon sťažovateľ podotýka, že ústava nepredpokladá, že rovnosť hlasov voličov by mohla alebo mala byť vo vzťahu k relevantnosti výsledkov akýmkoľvek spôsobom modifikovaná, a preto uprednostňovanie preferenčných hlasov až po dosiahnutí určitej hranice pred poradím na kandidátnej listine sa podľa neho dôvodne javí ako diskriminujúce alebo diskriminačné.

Sťažovateľ preto navrhuje, aby ústavný súd svojím nálezom takto rozhodol:

„Základné právo M. I. podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Sžz/1/2012 zo dňa 27. marca 2012, porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžz/1/2012 zo dňa 27. marca 2012 a vracia vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť M. I. trovy právneho zastúpenia v sume 300,- € (slovom tristo eur) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. M. S., do troch dní od právoplatnosti tohto nálezu. “

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že uvedené zákonné ustanovenie rozlišuje okrem iného aj osobitnú kategóriu návrhov, ktorými sú návrhy „zjavne neopodstatnené“. Týmto zákon o ústavnom súde v záujme účelnosti a procesnej ekonomie poskytuje ústavnému súdu príležitosť preskúmať v štádiu predbežného prerokovania sťažnosti (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde) možnosť jej prípadného odmietnutia jednak na základe obsahu namietaných právoplatných rozhodnutí, charakteru namietaných opatrení alebo iných zásahov, ktorými malo dôjsť k porušeniu základných práv alebo slobôd sťažovateľa a z nich vyplývajúcich skutkových zistení, a jednak tiež na základe argumentácie, ktorú proti nim sťažovateľ v návrhu uplatnil (I. ÚS 240/2012).

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05).

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 51 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 44 až čl. 46 ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Podstatou námietok sťažovateľa bolo tvrdenie o porušení jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžz/1/2012 z 27. marca

2012, ktorým tento zastavil konanie o jeho návrhu smerujúcom proti ÚVK, ktorým sa domáhal ochrany pred nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej správy, čím podľa neho „de facto“ odmietol meritórne rozhodnúť danú vec, teda preskúmať osvedčenia ÚVK o pridelení mandátov jednotlivým zvoleným kandidátom politických strán.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti preto skúmal, či napadnutým uznesením najvyššieho súdu mohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva.

Najvyšší súd odôvodnil svoje rozhodnutie takto:

«Podľa § 103 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.) kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods. 1 O. s. p. ak ide o taký nedostatok podmienky skonania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví. Ak vec nespadá do právomoci súdov alebo ak má predchádzať iné konanie, súd postúpi vec po. právoplatnosti uznesenia o zastavení konania príslušnému orgánu; právne účinky spojené s podaním návrhu, na začatie konania zostávajú pritom zachované.

Podľa, § 7 ods. 1 O. s. p. v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

Podľa § 7 ods. 2 O. s. p. v občianskom súdnom konaní súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci a rozhodujú o súlade všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy vo veciach územnej samosprávy so zákonom a pri plnení úloh štátnej správy aj s nariadením vlády a všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

Podľa § 7 ods. 3 O. s. p. iné veci prejednávajú a rozhodujú súdy v občianskom súdnom konaní, len ak to ustanovuje zákon.

Podľa § 244 ods. 5 O. s. p. súdy v správnom súdnictve konajú o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy a o vykonateľnosti rozhodnutí cudzích správnych orgánov. Vo volebných veciach a vo veciach registrácie politických strán a politických hnutí konajú a rozhodujú súdy podľa ustanovení tejto časti v rozsahu vymedzenom osobitnými predpismi.

Súd posudzujúc návrh podľa jeho obsahu v súlade s § 41 ods. 2 O. s. p. zistil, že ide o volebnú vec. Navrhovateľ žiadal zrušiť rozhodnutie volebnej komisie o zvolení tých kandidátov, ktorí nedosiahli najvyšší počet priamych hlasov voličov vyjadrených ako súčet priamych hlasov a vyhlásiť za zvolených tých kandidátov, ktorí získali najvyšší počet priamych hlasov voličov, bez ohľadu na ich pozíciu na kandidátnej listine, či percentuálny zisk nominujúcej strany vo voľbách.

Právomoc rozhodovať o volebných veciach je právnym poriadkom Slovenskej republiky rozdelená medzi Ústavný súd Slovenskej republiky a všeobecné súdy. Čl. 129 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky zveril Ústavnému súdu Slovenskej republiky všeobecnú právomoc rozhodovať o ústavnosti a zákonnosti volieb prezidenta Slovenskej republiky, volieb do Národnej rady Slovenskej republiky, volieb do orgánov územnej samosprávy a volieb do Európskeho parlamentu. Konanie vo volebných veciach upravuje § 59 a nasl. zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, ďalej len zákon č. 38/1993 Z. z. Z dikcie ustanovenia § 63 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. vyplýva, že ústavný súd môže vyhlásiť voľby za neplatné, zrušiť napadnutý výsledok volieb, zrušiť rozhodnutie volebnej komisie a vyhlásiť za zvoleného toho, kto bol riadne zvolený alebo sťažnosť zamietnuť.

Právomoc všeobecných súdov podľa § 7 ods. 3 O. s. p. v spojení s § 244 ods. 5, druhá veta O. s. p. vo volebných veciach je špeciálna. Súdy v občianskom súdom konaní (v správnom súdnictve) preto prejednávajú a rozhodujú iba volebné veci výslovne ustanovené zákonom. Takýmto zákonom môže byť nielen Občiansky súdny poriadok (§ 250z - § 250ze), ale aj iné právne predpisy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd všeobecný nemá právomoc konať a rozhodovať o návrhu navrhovateľa, pretože podanie navrhovateľa nie je možné subsumovať medzi žiadne z osobitných konaní vo volebných veciach taxatívne vymedzených v siedmej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, na konanie v ktorých je príslušný všeobecný súd a ani iný predpis nestanovil právomoc súdu v občianskom súdnom konaní takúto vec rozhodnúť.

Pri skúmaní podmienok konania najvyšší súd zistil neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, nedostatok právomoci v zmysle § 7 ods. 3 O. s. p., preto podľa § 104 ods. 1 veta prvá O. s. p. konanie zastavil.

Návrh navrhovateľa, keďže sa domáhal zrušenia rozhodnutia volebnej komisie a vyhlásenia za zvolených iných kandidátov, by mohol byť svojím obsahom sťažnosťou podľa § 59 zákona č. 38/1993 Z. z., avšak s poukazom na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 13/99 zo dňa 27. 01. 1999 najvyšší súd po právoplatnosti uznesenia o zastavení konania vec nepostúpi Ústavnému súdu Slovenskej republiky.

„Pri posudzovaní podmienok konania vo volebnej sťažnosti, ktorá bola Ústavnému súdu Slovenskej republiky postúpená všeobecným súdom podľa § 104 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, povaha veci vylučuje primerané použitie ustanovenia § 82 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky. Konanie vo volebných veciach – za platného právneho stavu – nemôže pred Ústavným súdom Slovenskej republiky začať postúpením veci všeobecným súdom. Vyslovený názor sa opiera o princíp právnej istoty vyjadrení v skutočnosti, že vo volebných veciach ustanovil zákonodarca lehotu, v rámci ktorej môže procesne legitimovaná osoba podať volebnú sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky. Pri súčasnej aplikácii § 82 ods. 2 a § 104 ods. 1 druhá veta za bodkočiarkou Občianskeho súdneho poriadku by sa pripustila možnosť začatia konania na Ústavnom súde Slovenskej republiky aj s viacmesačným odstupom po oznámení výsledku volieb.“ (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 13/99 zo dňa 27. 01. 1999, Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 1999, s. 550 – 551.).»

Ústavný súd opakovane judikuje, že nie je vrcholom sústavy všeobecných súdov, ale nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), a preto nie je oprávnený zasahovať bez ďalšieho do rozhodovanie týchto súdov. Výnimka z tohto princípu prichádza do úvahy iba za predpokladu, že všeobecné súdy na úkor sťažovateľa vybočili z medzí daných rámcom ochrany ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených práv alebo slobôd. Postup súdu v občianskom súdnom konaní, zisťovanie a hodnotenie skutkového stavu, ale i výklad iných než ústavných predpisov, ako aj ich aplikácia pri riešení konkrétnych prípadov sú záležitosťou všeobecných súdov.

Z ústavnoprávneho hľadiska môže byť posudzované iba to, či právne závery všeobecných súdov nie sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, resp. či právne názory sú ústavne konformné, alebo naopak, či ich uplatnenie môže predstavovať taký zásah všeobecného súdu, ktorým mohli byť porušené niektoré z ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených práv alebo slobôd. Ústavný súd môže ďalej taktiež posudzovať, či napadnuté rozhodnutie bolo náležité, zrozumiteľne a ústavne konformným spôsobom odôvodnené alebo či zjavne nie je výsledkom svojvôle zo strany konajúceho súdu.

Vychádzajúc z argumentácie uvedenej v sťažnosti ústavný súd dospel k názoru, že sťažovateľ iba polemizuje so závermi, ku ktorým dospel najvyšší súd, a zo strany ústavného súdu sa domáha ich prehodnotenia spôsobom, ktorý by mal nasvedčovať opodstatnenosti jeho právneho názoru. Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa vecou riadne zaoberal a svoje rozhodnutie ústavne konformným spôsobom odôvodnil. Pokiaľ ide o výklad aplikovaných právnych predpisov, ústavný súd nezistil žiadny náznak svojvôle alebo ústavnej neakceptovateľnosti.

Za ústavne aprobovateľný je potrebné považovať aj právny názor najvyššieho súdu, že nemá právomoc konať a rozhodovať o návrhu sťažovateľa, pretože jeho návrh nemožno subsumovať medzi žiadne z osobitných konaní vo volebných veciach taxatívne vymedzených v siedmej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, na konanie

v ktorých je príslušný všeobecný súd, a iný právny predpis neustanovil právomoc súdu v občianskom súdnom konaní takúto vec rozhodnúť. V nadväznosti na to nemal najvyšší súd inú možnosť než po zistení neodstrániteľného nedostatku podmienky konania (nedostatku právomoci v zmysle § 7 ods. 3 OSP) konanie podľa § 104 ods. 1 prvej vety OSP zastaviť.

Z ústavného hľadiska nemožno nič namietat' ani proti záveru najvyššieho súdu, že po právoplatnosti uznesenia o zastavení konania nepostúpil vec ústavnému súdu, pretože podľa platnej právnej úpravy a v súlade so stabilizovanou judikatúrou ústavného súdu nemožno začať konanie pred ústavným súdom postúpením veci všeobecným súdom (bližšie o tom pozri napr. PL. ÚS 13/99), t. j. vec postúpenú ústavnému súdu všeobecným súdom nemožno považovať za návrh na začatie konania pred ústavným súdom.

Ústavný súd konštatuje, že právne závery najvyššieho súdu v danej veci sú výrazom jeho nezávislého rozhodovania a nepredstavujú extrémny rozpor s princípmi spravodlivosti ani žiadne iné závažné pochybenia, ktoré by zasahovali do ústavnoprávnej roviny.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre tiež uvádza, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej procesnoprávnej úpravy, v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Preto postup a rozhodovanie najvyššieho súdu v zmysle platného a účinného všeobecne záväzného právneho predpisu nemôže mať za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva sťažovateľa.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa opierajúcu sa o čl. 46 ods. 2 druhú vetu ústavy, ústavný súd zdôrazňuje obsah už citovaného čl. 51 ústavy, ktorý neumožňuje uplatňovať čl. 46 ods. 2 druhú vetu ústavy v abstraktnej rovine, ale vždy iba v spojení s konkrétnymi základnými právami alebo slobodami, ktorých sa možno reálne domáhať v medziach zákonov, ktoré príslušné články ústavy vykonávajú.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet takej spojitosti medzi rozhodnutím a odôvodnením rozhodnutia napadnutého uznesenia a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, ktorá by naznačovala možnosť vysloviť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie porušenie označeného základného práva sťažovateľa, a preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. septembra 2012